

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział II Cywilny Odwoławczy, w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Czarnecka

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2016 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Miasta P.

przeciwko A. R.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu z dnia 13 lipca 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt: VII C 818/16

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od po zwanego na rzecz powoda kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym .**

SSO Anna Czarnecka

UZASADNIENIE

Miasto P. wniosło przeciwko pozwanemu A. R. pozew o zapłatę kwoty 1.649,43 zł tytułem czynszu dzierżawnego za grunt komunalny za lata 2012-2014 wraz z odsetkami ustawowymi od wyszczególnionych kwot i dat płatności oraz domagało się zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W dniu 14 sierpnia 2015r. wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, od którego pozwany skutecznie wniósł sprzeciw.

Pismem z 29 czerwca 2016r. powód cofnął pozew co do należności głównej, zrzekając się roszczenia w tym zakresie, popierając dalej pozew co do odsetek ustawowych w łącznej kwocie 436,81 zł.

Wyrokiem z dnia 13 lipca 2016 roku Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu umorzył postępowanie w zakresie zapłaty kwoty 1.649,43 zł (pkt 1), zasądził od pozwanego na rzecz powoda 436,81 zł (pkt. 2) oraz 630 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt 3).

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zarzucając naruszenie prawa procesowego – art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów, w szczególności umowy z 26 czerwca 2002r., pisma powoda z 30 kwietnia 2004r. oraz faktur, które to naruszenie doprowadziło do błędnego ustalenia dotyczącego terminu płatności czynszu dzierżawnego na dzień 10 października.

Zgodnie z treścią art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostało ograniczone do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była niezasadna.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w oparciu o zebrany materiał dowodowy w sprawie. Sąd Okręgowy przyjmuje te ustalenia jako własne na podstawie art. 382 k.p.c. Na aprobatę zasługiwały także rozważania prawne Sądu Rejonowego.

Nie był trafny zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Na wstępie stwierdzić należy, że Sąd wyższej instancji, dokonując - w ramach zarzutów apelacyjnych - kontroli w zakresie oceny dowodów przeprowadzonej przez sąd niższej instancji, co do zasady nie ustala prawdziwości faktów, lecz sprawdza, czy granice swobodnej oceny nie zostały przekroczone. Z kolei własna, odmienna interpretacja zdarzeń przez stronę nie stanowi o naruszeniu przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów. Jeśli tylko z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne.

W okolicznościach sprawy w istocie pozwany nie kwestionował oceny Sądu Rejonowego w zakresie autentyczności i treści dokumentów - umowy i pisma powoda z 30 kwietnia 2004r., lecz nie zgadzał się z przyjętą przez ten Sąd wykładnią treści umowy po dokonanej zmianie. Pozwany nie kwestionował także ustaleń Sądu I instancji, dotyczących faktu wystawienia i wysłania pozwanemu na adres korespondencyjny wskazany w umowie faktur, ani też ich treści. Apelujący nie zgadzał się natomiast z przyjętą przez Sąd Rejonowy funkcją, jaką one pełniły wobec obowiązku zapłaty przez pozwanego czynszu dzierżawnego. Zatem w istocie pozwany zarzucał naruszenie prawa materialnego przez jego błędną wykładnię (treść umowy w zakresie terminu płatności) oraz art. 455 k.c. przez jego błędne zastosowanie (rola faktury).

Bezspornym pomiędzy stronami pozostawała okoliczność, że z inicjatywy pozwanego zmiana uległa treść umowy w zakresie terminu płatności z kwartalnego na roczny, począwszy od 1 maja 2004r. Jednocześnie, mając na uwadze treść § 3 umowy, wniosku pozwanego z 14 kwietnia 2004r. i odpowiedzi powoda z 30 kwietnia 2004r., nie ulega wątpliwości, że wolą stron była zmiana wariantu płatności czynszu, przyjętego spośród przewidzianych w umowie. Świadczy o tym zarówno treść § 3 umowy, przewidującego trzy warianty płatności (miesięcznie, kwartalnie, rocznie), z których wybrano jeden, wniosek pozwanego, w którym ograniczono się do wskazania wariantu – rocznego, bez wskazania dnia płatności, jak i odpowiedź powoda, akceptującego zapłatę w wariantcie rocznym. Wariant roczny przewidywał natomiast zapłatę czynszu do 10 października za bieżący rok.

Wobec tego, trafne było jednocześnie stanowisko Sądu Rejonowego, że strony w umowie określiły termin zapłaty należności, a zatem **był on oznaczony** w rozumieniu art. 455 k.c. i świadczenie winno być spełnione bez obowiązku dodatkowego wzywania do zapłaty, do **10 października każdego roku**. Takiego rozumowania Sądu Rejonowego nie podważa dodatkowe stwierdzenie, że **gdyby nawet termin ten nie był ustalony**, to według ogólnych zasad czynsz byłby płatny najpóźniej do końca każdego roku. Stwierdzenie to miało jedynie umocnić tezę o obowiązku zapłaty bez konieczności dodatkowego wezwania, a zatem bez znaczenia pozostawała kwestia otrzymania przez pozwanego faktury.

Informacja o zmianie wysokości czynszu dzierżawnego zawarta w piśmie z 17 listopada 2011r. (k. 10) została wysłana, zgodnie z wolą pozwanego na wskazany przez niego adres **do doręczeń**, a nie adres zamieszkania (k.7,108,109,10) i należy uznać, że doręczenie było skuteczne. W okolicznościach sprawy, obowiązek doręczania korespondencji na inny adres, niż wskazany przez pozwanego w 2004r. mógł powstać dopiero z chwilą powiadomienia powoda o nowym adresie zamieszkania oraz jednocześnie o woli otrzymywania korespondencji na adres zamieszkania, a nie do doręczeń. W przypadku bowiem wskazania adresu do doręczeń, to doręczenie na ten adres, a nie na

adres zamieszkania decyduje o skuteczności tej czynności. Zatem jedynie ubocznie należy stwierdzić, że pozwany w sprzeczności wskazywał, że jego nowy adres zamieszkania był Miastu P. znany dopiero od **2012r.** (k. 68).

W tym stanie rzeczy apelacja podlegała oddaleniu, o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 385 k.p.c. jak w pkt 1. sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w pkt 2. sentencji na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 poz. 1804).

SSO Anna Czarnecka